दानिएलचे पुस्तक - अठ्याऐंशी क्रमांकाने

खोट्या उत्तरकालीन पावसाचे मुखवटे उतरविणे: ११ सप्टेंबर, २००१ पासूनची भविष्यसूचक यात्रा

Jeff Pippenger
2024-02-21

देवदूत उतरून येतो तेव्हा आरंभ होणारी परीक्षेची प्रक्रिया, देवदूताच्या हातातून पुस्तक घेऊन ते खावे की नाही, या कसोटीने दर्शविली आहे. ज्यांनी तो संदेश खाण्याची निवड केली, त्यांना पुढे एका निराशेकरिता नेमले गेले, तर खाण्यास नकार देणारा समूह मागे राहिला. जे छोटे पुस्तक खायचे होते, ते त्या संदेशाच्या “ज्ञानवृद्धी”चे प्रतीक होते, जो संदेश प्रथम “अंतकाळी” — 1798 किंवा 1989 मध्ये — उघडण्यात आला होता, आणि नंतर अशा संदेशरूपाने औपचारिक करण्यात आला की ज्यामुळे त्या वेळी जिवंत असलेली पिढी या वाढलेल्या ज्ञानाच्या प्रकाशाबद्दल उत्तरदायी ठरेल. या दोन्ही इतिहासांत, इस्लामविषयीची भविष्यवाणी पूर्ण झाल्यावर, देवदूताच्या हातातील खायचा संदेश स्वीकारला गेला किंवा नाकारला गेला. जर पुस्तकाद्वारे दर्शविलेला संदेश नाकारला गेला, तर तसे करणारे, आणि तरीही आपण देवाचे निवडलेले लोक आहोत, हा दावा टिकवून धरण्याचा प्रयत्न करणारे, बनावट उत्तरवर्षावाचा संदेश निर्माण करण्यास भाग पाडले जातात.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी, ॲडव्हेंटिझमच्या पिढ्यान्पिढ्यांच्या भूतकाळातील बंडखोर वृत्ती पुन्हा एकदा परीक्षेचे मुद्दे बनल्या. हबक्कूक अध्याय दोन त्या भविष्यसूचक इतिहासात घडणारा एक वाद ओळखून दाखवितो, जो दहा कुमारींच्या दृष्टांताशी समांतर असलेली एक भविष्यसूचक रेषा आहे. जेव्हा पहारेकऱ्याने दहा कुमारींच्या दृष्टांताच्या इतिहासात आपण काय उत्तर द्यावे असे विचारले, तेव्हा त्याला “दृष्टान्त लिहून ठेव, आणि तो पट्ट्यांवर स्पष्ट कर” अशी आज्ञा देण्यात आली. मिलराइट इतिहासातील पहारेकऱ्यांनी १८४२ मध्ये १८४३ चा चार्ट तयार केला, आणि त्याची निर्मिती एक मार्गचिन्ह ठरली. हबक्कूक दोन मधील तीच “दृष्टान्त” होती, जी पट्ट्यांवर स्पष्ट करण्यात आली होती आणि जिला शेवटी बोलायचे होते.

११ सप्टेंबर २००१ नंतर लवकरच, ज्यांनी तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लामची क्रियाशीलता ओळखली, त्यांना यिर्मया यांच्या “जुन्या वाटांकडे” परत जाण्यास आणि त्यांत चालण्यास मार्गदर्शन करण्यात आले. त्या “जुन्या वाटांनी” हे ओळखून दिले की प्रकटीकरण अध्याय आठ, वचन तेरा येथील तीन धिक्कार इस्लामची भविष्यसूचक भूमिका दर्शवितात. त्यानंतर लगेचच, Future for America ने हबक्कूक अध्याय दोनमधील दोन चार्ट पुन्हा निर्मित करण्यास प्रारंभ केला; मिलराइटांच्या समांतर इतिहासातील अगदी त्याच बिंदूवर, हे दोन चार्ट एक खूणबिंदू म्हणून मांडण्यात आले, ज्याचे प्रतिनिधित्व १८४२ मध्ये १८४३ च्या चार्टच्या निर्मितीद्वारे करण्यात आले होते.

> “मे, १८४२ मध्ये, बॉस्टन, [मॅसॅच्युसेट्स] येथे एक सर्वसाधारण परिषद बोलाविण्यात आली. या सभेच्या प्रारंभी, हेव्हरहिल येथील बंधू चार्ल्स फिच आणि अपोलोस हेल यांनी, त्यांनी कापडावर रंगविलेल्या, दानिएल आणि योहान यांच्या चित्रात्मक भविष्यवाण्या, त्यांच्या पूर्तीचे दर्शन घडविणाऱ्या भविष्यसूचक संख्यांसह, सादर केल्या. परिषदेसमोर आपल्या तक्त्याच्या साहाय्याने स्पष्टीकरण करताना बंधू फिच म्हणाले की, या भविष्यवाण्यांचा अभ्यास करीत असता, त्यांच्या मनात असा विचार आला होता की, येथे सादर केल्याप्रमाणे जर ते अशा प्रकारची काही गोष्ट तयार करू शकले, तर विषय अधिक सुलभ होईल आणि श्रोत्यांसमोर तो मांडणे त्यांना अधिक सोपे जाईल. आमच्या मार्गात येथे अधिक प्रकाश होता. या बंधूंनी तेच केले होते जे प्रभूने हबक्कूकास त्याच्या दृष्टान्तात २,४६८ वर्षांपूर्वी दाखविले होते, असे म्हणत, ‘दृष्टान्त लिहून ठेव, आणि तो पट्ट्यांवर स्पष्ट कर, म्हणजे जो तो वाचील तो धावत जाईल. कारण तो दृष्टान्त नेमलेल्या समयासाठी आहे.’ हबक्कूक २:२.”
>
> “या विषयावर काही चर्चा झाल्यानंतर, यासारखे आणखी तीनशे चार्ट्स लिथोग्राफ करून तयार करावेत, असा ठराव एकमताने मंजूर करण्यात आला; आणि ते कार्य लवकरच पूर्ण करण्यात आले. त्यांना ‘’43 charts’ असे म्हटले जाई. ही एक अत्यंत महत्त्वाची परिषद होती.” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

"'मूळ विश्वासावर' उभे असताना, दुसऱ्या आगमनाच्या व्याख्यात्यांची व नियतकालिकांची एकमताची साक्ष अशी होती की, तक्त्याचे प्रकाशन हे हबक्कूक 2:2, 3 यांची परिपूर्ती होते. जर तक्ता हा भविष्यवाणीचा विषय होता (आणि जे त्यास नाकारतात ते मूळ विश्वासाचा त्याग करतात), तर त्यानुसार इ.स.पू. 457 हे 2300 दिवसांची गणना सुरू करण्याचे वर्ष ठरते. 'दर्शन' 'विलंब करील,' किंवा विलंबाचा एक काळ असावा, ज्यामध्ये कुमारिकांचा समुदाय काळाच्या या महान विषयावर सुस्त व निद्रिस्त होणार होता, अगदी त्यांना मध्यरात्रीच्या आरोळीने जागे केले जाण्यापूर्वी, यासाठी 1843 हे पहिले प्रकाशित केलेले समय असणे आवश्यक होते." James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2.

"आता आपल्या इतिहासावरून दिसून येते की विल्यम मिलर ज्या त्याच कालानुक्रमिक तक्त्यांवरून शिकवत होता, त्याच तक्त्यांवरून शिकविणारे शेकडो जण होते, आणि ते सर्व एकाच प्रकारचे होते. त्या वेळी संदेशाची एकता अशी होती की तो सर्वस्वी एका विषयावर केंद्रित होता, म्हणजे प्रभु येशूच्या एका निश्चित वेळी, 1844 साली, येण्याविषयी." Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

इ.स. 1843 आणि 1850 मधील चार्टांचे पुनर्मुद्रण, 11 सप्टेंबर 2001 नंतरच्या तात्काळ इतिहासात, हबक्कूक अध्याय दोनची जितकी पूर्तता होती, तितकीच 1842 मध्ये 1843 च्या चार्टाच्या प्रकाशनाची होती. तक्त्यांची निर्मिती ही हबक्कूक अध्याय दोनच्या निवेदनाचा एक भाग आहे, आणि ती घडणे आवश्यक होते. 11 सप्टेंबर 2001 रोजी, यिर्मयाच्या "जुन्या मार्गांकडे" परत जाण्यास नकार देणाऱ्या त्या लाओदिकीया अॅडव्हेंटिस्टांद्वारे 1863 मधील बंड पुन्हा एकदा पुनरावृत्त झाले.

"शत्रू आपल्या बंधू-भगिनींची मने या शेवटच्या दिवसांत स्थिर राहण्यासाठी एका लोकसमुदायाची तयारी करण्याच्या कार्यापासून वळविण्याचा प्रयत्न करीत आहे. त्याच्या कुतर्कांचा उद्देश मनांना या काळातील संकटे व कर्तव्ये यांपासून दूर नेणे हा आहे. ख्रिस्त आपल्या लोकांना देण्यासाठी स्वर्गातून योहानाकडे घेऊन आला तो प्रकाश ते अत्यल्प मूल्याचा मानतात. आपल्या समोर अगदी उभ्या असलेल्या घटना विशेष लक्ष देण्याइतक्या महत्त्वाच्या नाहीत, असे ते शिकवितात. ते स्वर्गीय उगमाच्या सत्याला निष्फळ करतात, आणि देवाच्या लोकांना त्यांच्या भूतकाळातील अनुभवापासून वंचित करून, त्याऐवजी त्यांना खोटे शास्त्र देतात. 'परमेश्वर असे म्हणतो: रस्त्यांवर उभे राहा, आणि पाहा, आणि जुन्या वाटांबद्दल विचारा, चांगला मार्ग कोठे आहे ते जाणून घ्या, आणि त्यात चाला.' [यिर्मया 6:16.]"

"कोणीही आमच्या विश्वासाच्या पायाभूत तत्त्वांना उखडून टाकण्याचा प्रयत्न करू नये,—त्या पायाभूत तत्त्वांना, जी आमच्या कार्याच्या आरंभी वचनाच्या प्रार्थनापूर्वक अभ्यासाने आणि प्रकटीकरणाने घातली गेली. या पायावर आम्ही पन्नास वर्षांहून अधिक काळ बांधणी करीत आलो आहोत. लोकांना असे वाटू शकते की त्यांनी एखादा नवीन मार्ग शोधला आहे, की जे घातले गेले आहे त्यापेक्षा अधिक मजबूत पाया ते घालू शकतात; परंतु हा मोठा भ्रम आहे. 'जो घातला गेला आहे त्यावाचून दुसरा पाया कोणी घालू शकत नाही.' [1 Corinthians 3:11.] पूर्वी अनेकांनी नवीन विश्वास उभारण्याचा, नवीन तत्त्वे प्रस्थापित करण्याचा प्रयत्न केला आहे; परंतु त्यांची बांधणी किती काळ टिकली? ती लवकरच कोसळली; कारण तिचा पाया खडकावर घातलेला नव्हता." Testimonies, volume 8, 296, 297.

यिर्मया हे स्पष्ट करतो की "जुन्या वाटांनी" चालणे म्हणजे "विश्रांती" प्राप्त करणे होय, आणि ही विश्रांती म्हणजे "उत्तरकालीन पाऊस" होय, ज्याची सुरुवात ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी झाली, जेव्हा न्यूयॉर्क शहरातील महान इमारती कोसळल्या आणि राष्ट्रे क्रोधित झाली. ज्यांनी त्या वेळी हा संदेश आत्मसात केला, ते हबक्कूकचे ते पहारेकरी झाले ज्यांना "दृष्टांत लिहा, आणि तो स्पष्ट करा" असे करावयाचे होते. यिर्मया "विश्रांतीच्या" काळात, जी "उत्तरकालीन पाऊस" आहे, ह्याच पहारेकऱ्यांची ओळख करून देतो.

परमेश्वर असे म्हणतो, "मार्गांवर उभे राहा, आणि पाहा, आणि जुन्या वाटांविषयी विचारा, चांगला मार्ग कोठे आहे ते शोधा, आणि त्यात चालत राहा; म्हणजे तुम्हांला तुमच्या जीवांस विश्रांती मिळेल." पण त्यांनी म्हटले, "आम्ही त्यात चालणार नाही." तसेच मी तुमच्यावर रखवालदार नेमले आणि म्हटले, "रणशिंगाच्या आवाजाकडे लक्ष

> द्या.” पण त्यांनी म्हटले, “आम्ही ऐकणार नाही.” यिर्मया ६:१६, १७.

त्यांनी फुंकावयाचा कर्णा हा मिलराइट इतिहासातील दुसऱ्या शापाचा सहावा कर्णा आहे, आणि शेवटच्या दिवसांत तो तिसऱ्या शापाचा सातवा कर्णा आहे. हबक्कूकचे पहारेकरी, जे यिर्मयाचे पहारेकरी आहेत, इशाऱ्याचा असा संदेश देतात की 1888 च्या बंडात तो नाकारला गेला. 1888 मध्ये नाकारलेला सहावा कर्णा हा लाओदिकीया येथील मंडळीला दिलेला संदेश होता.

> “ए. टी. जोन्स आणि ई. जे. वॅगनर यांच्याद्वारे आम्हांस देण्यात आलेला संदेश हा लाओदीकिया मंडळीला देवाचा संदेश आहे; आणि जो कोणी सत्यावर विश्वास ठेवतो असे जाहीर करतो, तरीदेखील देवदत्त किरणे इतरांवर परावर्तित करीत नाही, त्याच्यावर धिक्कार असो.” The 1888 Materials, 1053.

१८८८ चा सातव्या तुरईचा संदेश प्रथम १८५६ मध्ये लाओदीकेयाला देण्यात आला, आणि त्यानंतर लाओदीकेयाचा संदेश “सात काळ” यांच्या वाढत्या प्रकाशाच्या संदर्भात ठेवण्यात आला. ११ सप्टेंबर २००१ रोजी यिर्मयाच्या जुन्या मार्गांकडे परत येण्याची आणि उत्तरवृष्टीचा संदेश प्राप्त करण्याच्या उद्देशाने त्यात चालण्याची जी हाक देण्यात आली, त्यात लाओदीकेयाला दिलेला संदेश म्हणून दर्शविण्यात आलेला सातव्या तुरईचा इशाऱ्याचा संदेश, तसेच पायाभूत तत्त्वांचे प्रतीक असलेले “सात काळ,” यांचा समावेश होता.

भविष्यवाणीने ओळखून दाखवलेले ते “खोटे,” ज्यामुळे पौलाच्या लेखनांत वर्णिलेला प्रबळ भ्रम उत्पन्न होतो, ते १९३१ मध्ये, संदेष्ट्रीच्या मृत्यूनंतर सोळा वर्षांनी, लाओदीकेयाच्या अॅडव्हेंटिझमच्या तिसऱ्या पिढीत आणण्यात आले. तिसऱ्या पिढीत आलेले ते “खोटे” भविष्यवाणीनुसार “तम्मूजसाठी रडणाऱ्या स्त्रिया” असे दर्शविलेल्या कालखंडात स्थित आहे, आणि म्हणून ते खोट्या उत्तरवर्षावाच्या संदेशाशी संबंधित आहे.

“असत्य” कशा प्रकारे प्रसारित करण्यात आले, याचे तपशील समजून घेतले पाहिजेत; तसेच अंतकाळातील भविष्यवाणीत “असत्य” याची भविष्यसूचक भूमिका देखील समजून घेतली पाहिजे. उत्तरवर्षावाच्या काळात, जो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचा काळ आहे, यरुशलेमवर राज्य करणाऱ्या उपहासक पुरुषांनी, यहेज्केल अध्याय आठमध्ये “तम्मूजासाठी रडणाऱ्या स्त्रिया” यांद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे, अॅडव्हेंटिझमच्या तिसऱ्या पिढीत एक खोटा उत्तरवर्षावाचा संदेश निर्माण केला. त्यांचा हा खोटा उत्तरवर्षावाचा संदेश यहेज्केलद्वारे खोटा पाया, संरक्षणाची खोटी भिंत, आणि खोटा शांती व सुरक्षिततेचा संदेश असा देखील दर्शविला आहे.

> तुम्ही व्यर्थ दृष्टांत पाहिला नाही काय, आणि खोटी शकुनवाणी बोलला नाही काय, जेव्हा तुम्ही म्हणता, “परमेश्वर म्हणतो”; तरीही मी बोललो नाही? म्हणून प्रभु परमेश्वर असे म्हणतो: तुम्ही व्यर्थ गोष्टी बोललात आणि असत्य दर्शन पाहिलात, म्हणून, पाहा, मी तुमच्या विरोधात आहे, असे प्रभु परमेश्वर म्हणतो. आणि जे संदेष्टे व्यर्थ दर्शन पाहतात व खोटी शकुनवाणी करतात, त्यांच्यावर माझा हात असेल; ते माझ्या लोकांच्या सभेत राहणार नाहीत, इस्राएलच्या घराण्याच्या लेखनात त्यांची नोंद होणार नाही, आणि ते इस्राएल देशात प्रवेश करणार नाहीत; आणि तुम्हांला कळेल की मी प्रभु परमेश्वर आहे. कारण, होय, कारण त्यांनी माझ्या लोकांना फसविले, “शांती” असे म्हणत; पण शांती नव्हती; आणि एकाने भिंत बांधली, आणि पाहा, इतरांनी तिला न पक्क्या गिलाव्याने लपेटले. जे तिला न पक्क्या गिलाव्याने लपेटतात त्यांना सांग: ती कोसळेल; मुसळधार पाऊस पडेल; आणि तुम्ही, हे मोठमोठे गारांचे दगडहो, पडाल; आणि प्रचंड वादळी वारा तिला फाडून टाकील. पाहा, भिंत कोसळल्यावर तुम्हांला असे म्हटले जाणार नाही काय, “ज्या गिलाव्याने तुम्ही तिला लपेटले, तो कुठे आहे?” म्हणून प्रभु परमेश्वर असे म्हणतो: माझ्या कोपात मी तिला वादळी वाऱ्याने फाडून टाकीन; माझ्या क्रोधात मुसळधार पाऊस पडेल, आणि माझ्या संतापात भस्म करून टाकण्यासाठी मोठमोठे गारांचे दगड पडतील. अशा रीतीने तुम्ही न पक्क्या गिलाव्याने लपेटलेली भिंत मी पाडून जमिनीवर आणीन, इतके की तिचा पाया उघडा पडेल; ती कोसळेल, आणि तुम्ही तिच्या मध्यभागी नाश पावाल; आणि तुम्हांला कळेल की मी परमेश्वर आहे. अशा प्रकारे मी माझा रोष त्या भिंतीवर आणि तिला न पक्क्या गिलाव्याने लपेटणाऱ्यांवर पूर्ण करीन; आणि मी तुम्हांला म्हणेन, “भिंत उरली नाही, आणि तिला लपेटणारेही उरले नाहीत”; म्हणजे इस्राएलचे ते संदेष्टे, जे यरुशलेमेविषयी भविष्य सांगतात, आणि तिच्यासाठी शांतीची दर्शने पाहतात, पण शांती नसते, असे प्रभु परमेश्वर

म्हणतो. यहेज्केल १३:७–१६.

यशया अध्याय अठ्ठावीस आणि एकोणतीस यांमध्ये यरुशलेममधील निंदक पुरुष ज्या असत्य व खोटेपणाच्या आड लपतात, त्यांचा शेवटी "ओसंडून वाहणाऱ्या फटक्याद्वारे" न्याय केला जातो आणि त्यांचा नाश केला जातो.

> "न्यायही मी मोजमापाच्या दोरीवर लावीन, आणि नीतिमत्ता लंबसूत्रावर; आणि गारांचा वर्षाव असत्याच्या आश्रयाला झाडून टाकील, आणि पाणी लपण्याच्या ठिकाणाला वाहून नेईल. आणि मृत्यूबरोबर केलेला तुमचा करार रद्द केला जाईल, आणि अधोलोकाबरोबरचा तुमचा समझोता टिकणार नाही; जेव्हा ओसंडून वाहणारा प्रहार त्यातून जाईल, तेव्हा तुम्ही त्याच्याखाली तुडवले जाल." यशया 28:17, 18.

यशयाचे "ओसंडून वाहणारे फटके" हे यहेज्केलचे "ओसंडून वाहणारे वृष्टी" आहे, जी त्यांच्यावर आणली जाते ज्यांनी "खोटे शकुन सांगितले," "व्यर्थ दृष्टान्त" प्रस्तुत करून आणि "परमेश्वर म्हणतो" असा दावा करून, "तरीही" परमेश्वराने "बोलले नव्हते." प्राचीन पुरुष ज्याच्या आड लपतात ते "खोटे" असे दर्शविले आहे की, ते अशी गोष्ट असल्याचा दावा करतात जी परमेश्वराने बोलली होती; म्हणून ते देवाच्या वचनाविषयीचे "खोटे" आहे. किंवा त्यांनी देवाच्या वचनातील एखादा सिद्धांत चूक म्हणून ओळखला आहे, किंवा बायबलच्या एखाद्या सिद्धांताविषयी त्यांनी चुकून असा दावा केला आहे की, देवाने त्यांच्या समजुतीस दिशा दिली होती (देव बोलला होता).

१९३१ मध्ये आलेले "असत्य" हे असे प्रतिपादन होते की दानियेलाच्या पुस्तकातील "the daily" या विषयावरील खोट्या मताला सिस्टर व्हाईट यांनी मान्यता दिली होती. "the daily" हे ख्रिस्ताच्या पवित्रस्थानातील सेवाकार्याचे प्रतिनिधित्व करते, हे खोटे मत एका "असत्यावर" आधारित होते; त्या "असत्याने" असा दावा केला होता की १९१० मध्ये एलेन व्हाईट यांनी ए. जी. डॅनिएल्स यांना कळविले होते की "the daily" हे ख्रिस्ताच्या पवित्रस्थानातील सेवाकार्याचे प्रतिनिधित्व करते, हा त्यांचा आणि प्रेस्कॉट यांचा दृष्टिकोन प्रत्यक्षात बरोबर होता, जरी तिच्या याच्या विरुद्ध असलेल्या स्पष्ट लिखित शब्दांचा साक्षात्कार असतानाही.

"दैनिक" याविषयीचा तो खोटा दृष्टिकोन, जो त्या वेळी (1931) लाओदिकीया-अ‍ॅडव्हेंटिझममध्ये स्थापित करण्यात आला, तोच त्या धर्मशास्त्रीय पायाचा आधार बनला ज्याचा उपयोग यहेज्केलाने "शांती आणि सुरक्षितता" असे वर्णन केलेला संदेश उभारण्यासाठी करण्यात आला. त्या खोट्या पायाला टिकवून धरण्यासाठी वापरले जाणारे विविध युक्तिवाद म्हणजे मिलरने आपल्या स्वप्नात पाहिलेली विविध बनावट नाणी आणि रत्ने होत. त्याच्या स्वप्नाच्या अखेरीस त्याची मूळ रत्ने पूर्णपणे बनावट वस्तू आणि कचऱ्याने झाकली जातात; आणि तो कचरा, तसेच बनावट रत्ने व नाणी, हा त्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतात जो त्यांच्या या पायाभूत चुकीवर आधारित होता की "दैनिक" हे ख्रिस्ताच्या पवित्रस्थानातील सेवेचे प्रतिनिधित्व करते.

यहेज्केलच्या उताऱ्यात हा कचरा व बनावट रत्ने अशा "भिंती"च्या रूपाने दर्शविली आहेत, जी अशा सिमेंटाने बांधलेली आहे की ते इतके दुर्बल आहे की "वादळी वारा" किंवा "धबधब्यासारख्या कोसळणाऱ्या पावसा"च्या ताणाखाली ती टिकू शकत नाही.

यहूदाहून आलेला आणि यारोबामाला धिक्कार करणारा तो अवज्ञाकारी संदेष्टा, शेवटी एका "गाढव" आणि एका "सिंह" यांच्या मध्ये मरण पावला. सिंह बाबेलचे प्रतिनिधित्व करतो आणि गाढव इस्लामचे प्रतिनिधित्व करतो. लाओदिकीया येथील अ‍ॅडव्हेंटिझमला जे दोन सिद्धांत दिसत नाहीत, आणि जे त्या अवज्ञाकारी संदेष्ट्याच्या मृत्यूद्वारे दर्शविले जातात, ते म्हणजे पोपपदाचा संदेश (सिंह), आणि तिसऱ्या धिक्कारातील इस्लामचा संदेश (गाढव).

यहेज्केलाचा "वादळी वारा" हे अध्याय सत्तावीस मधील "पूर्वेकडील वाऱ्याच्या दिवशी" स्थगित केलेल्या यशयाच्या "प्रचंड वाऱ्याचे" प्रतीक आहे. यहेज्केलाचा "वादळी वारा" हा प्रकटीकरण अध्याय सात मधील "चार वारे"ही आहे, जे देवाच्या सेवकांवर शिक्का मारला जाईपर्यंत रोखून धरलेले आहेत. यहेज्केलाचा "वादळी वारा" हा अध्याय सदतीस मधील "चार वाऱ्यांकडून" आलेला त्याचा संदेश आहे, जो मृत, सुकलेल्या हाडांना एका पराक्रमी सैन्याप्रमाणे जीवन देतो. "न मिसळलेल्या गिलाव्याने बांधलेली भिंत" पाडून टाकणारा यहेज्केलाचा "वादळी वारा" हा तिसऱ्या

धिक्काराचा उत्तरवर्षावाचा संदेश आहे.

यहेज्केलमधील “ओसंडून वाहणारा वर्षाव” हे पोपशाहीचे प्रतीक आहे; आणि अधिक विशिष्टपणे, ते संयुक्त संस्थानांतील लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्यापासून सुरू होणाऱ्या रविवार-कायदा-संकटाच्या कालखंडाचे प्रतीक आहे. यहूदाहून आलेला, गाढव आणि सिंह यांच्या मधोमध मृत्यू पावलेला आज्ञाभंग करणारा संदेष्टा, ११ सप्टेंबर २००१ रोजी गाढवाच्या आगमनापासून (तिसरे दु:ख) आणि लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्यापर्यंत (सिंह) घडणाऱ्या लाओदिकीय अॅडव्हेंटिझमच्या मृत्यूचे प्रतिनिधित्व करीत होता. लाओदिकीय अॅडव्हेंटिझमचा मृत्यू एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या काळात घडतो; हे शिक्कामोर्तब तेव्हा सुरू झाले, जेव्हा राष्ट्रे क्रोधित झाली, तरी ११ सप्टेंबर २००१ रोजी त्यांना आवर घालण्यात आला होता, आणि ते लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार-कायद्यावेळी समाप्त होते. आज्ञाभंग करणाऱ्या संदेष्ट्याने जसे दर्शविले आहे, तसे त्यांचा मृत्यू यामुळे घडून येतो की त्यांनी धर्मत्यागी प्रॉटेस्टंटवादाच्या कार्यपद्धतीकडे पुन्हा वळण घेतले, जरी त्यांना “उपहासकांच्या सभेकडे” कधीही परत जाऊ नये असे थेट सांगण्यात आले होते.

त्यांचा मृत्यू एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाच्या इतिहासात घडतो. देवाच्या लोकांवर मुद्रा बसताच, संहारक देवदूत आपले कार्य आरंभ करतात. ११ सप्टेंबर, २००१ पासून लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापर्यंत जिवंतांचा न्याय देवाच्या मंडळीत पूर्ण केला जातो; कारण न्याय यरुशलेममध्ये सुरू होतो, आणि तो त्या प्राचीन पुरुषांपासून सुरू होतो जे लोकांचे रक्षणकर्ते असावयास हवे होते, पण ज्यांनी चार पिढ्यांभर आपली जबाबदारी सोडून दिली होती. जे त्या कालखंडात मुद्रा प्राप्त करतात, ते राष्ट्रांसमोर उभारलेला ध्वज आहेत. लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापूर्वी त्यांच्यावर मुद्रा बसते; कारण देवाच्या इतर कळपाला इशारा देण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे रविवारच्या कायद्याच्या संकटकाळात देवाची मुद्रा असलेले पुरुष व स्त्रिया पाहणे होय.

> “पवित्र आत्म्याचे कार्य म्हणजे जगाला पापाविषयी, न्यायनीतीविषयी आणि न्यायाविषयी दोषी ठरविणे होय. सत्यावर विश्वास ठेवणारे लोक सत्याद्वारे पवित्र झालेले आहेत, उच्च व पवित्र तत्त्वांनुसार आचरण करीत आहेत, आणि उन्नत व श्रेष्ठ अर्थाने देवाच्या आज्ञा पाळणारे आणि त्या आपल्या पायाखाली तुडविणारे यांच्यामधील भेदरेषा दर्शवीत आहेत, हे पाहूनच जगाला इशारा दिला जाऊ शकतो. आत्म्याचे पवित्रीकरण हे देवाचा शिक्का धारण करणारे आणि खोटा विश्रांतीदिवस पाळणारे यांच्यामधील फरक अधोरेखित करते. जेव्हा परीक्षा येईल, तेव्हा पशूची खूण काय आहे हे स्पष्टपणे दाखविले जाईल. ती म्हणजे रविवार पाळणे होय. ज्यांनी सत्य ऐकल्यानंतरही हा दिवस पवित्र मानणे चालू ठेवले, ते काळ व नियम बदलण्याचा विचार करणाऱ्या पापपुरुषाची छाप धारण करतात.” Bible Training School, December 1, 1903.

लाओदिकीय अॅडव्हेंटिझमचा मृत्यू उत्तरवृष्टीच्या इतिहासकाळात पूर्णत्वास येतो; ही उत्तरवृष्टी ११ सप्टेंबर २००१ रोजी शिंपडण्यास आरंभ झाली, आणि लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी ती मापाविना ओतली जाते, जेव्हा देव अनंतकाळासाठी मुद्रांकित केलेल्या लोकसमुदायास स्थापित करतो आणि मग ध्वजचिन्हाप्रमाणे उंचावतो.

त्या काळात, लाओदिकीयन ॲडव्हेंटिझममधील जे लोक पशूची खूण प्राप्त करण्यासाठी तयारी करीत आहेत आणि ती प्राप्त करतील, त्यांचे प्रतिनिधित्व यहेज्केल अध्याय आठमध्ये सूर्यापुढे नतमस्तक होणाऱ्या पंचवीस पुरुषांनी केले आहे. ते असे आहेत ज्यांनी यहेज्केलचा खोटा “शांती व सुरक्षितता” संदेश स्वीकारला आहे; जो त्या इतिहासात खऱ्या पहारेकऱ्यांकडून घोषित करण्यात येत असलेल्या खऱ्या उत्तरवर्षावाच्या संदेशाची बनावट प्रतिकृती दर्शवितो. त्या खोट्या उत्तरवर्षावाच्या संदेशाचा पाया हा असा अभिज्ञान आहे की दानियेलाच्या पुस्तकातील “दैनिक” हे ख्रिस्ताचे प्रतीक आहे, जे प्रत्यक्षात सैतानाचे प्रतीक आहे. तो खोटा पायाभूत विश्वास म्हणजेच “यरुशलेमेच्या लोकांवर राज्य करणारे उपहासक पुरुष” आपली अशुद्ध गिलाव्याची भिंत उभारण्यासाठी वापरतात तो सिद्धांत होय.

ख्रिस्ताचे प्रतीक म्हणून “नित्य” याची ओळख ऐतिहासिकरीत्या १९३१ मध्ये एका “खोट्या” द्वारे स्थापित करण्यात आली. त्या वेळेपासून बनावट नाणी आणि रत्नांच्या न गिलावलेल्या भिंतीचे बांधकाम उभारले गेले. तो “भिंत” त्याचे

पीक पूर्णपणे शुद्ध करण्यासाठी त्याचे खळे कसोशीने स्वच्छ करणारा मनुष्य येईल तेव्हा कोसळण्यास नियोजित आहे. हे शुद्धीकरण “वादळी वारा” (११ सप्टेंबर २००१ चे गाढव) आणि “अतिवृष्टीचे सरी” (लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याचा सिंह) यांदरम्यानच्या इतिहासाच्या भविष्यवाणीतील कालखंडात पूर्ण होते. त्या इतिहासात अवज्ञाकारी संदेष्टा ठार मारला जातो आणि बेथेलच्या खोट्या संदेष्ट्याच्या कबरीत पुरला जातो. सिस्टर व्हाइट भविष्यवाणीतील “भिंत” ही देवाची व्यवस्था असल्याचे ओळख करून देतात.

> “येथे संदेष्टा अशा लोकांचे वर्णन करतो की, जे सत्य व नीतिमत्तेपासून सर्वसाधारण दूरावस्थेच्या काळात, देवाच्या राज्याचा पाया असलेल्या तत्त्वांना पुनर्स्थापित करण्याचा प्रयत्न करीत आहेत. ते देवाच्या नियमशास्त्रात पडलेली भगदाडे बुजविणारे आहेत—ती भिंत जी त्याने आपल्या निवडलेल्या लोकांच्या संरक्षणासाठी त्यांच्या भोवती उभारली आहे, आणि न्याय, सत्य व पवित्रता यांच्या ज्यांच्या आज्ञांचे पालन हेच त्यांचे चिरंतन रक्षण ठरणार आहे.”

> “अतिशय स्पष्ट अर्थाच्या शब्दांत संदेष्टा भिंत बांधणाऱ्या या अवशिष्ट लोकांच्या विशिष्ट कार्याकडे निर्देश करतो. ‘जर तू शब्बाथापासून आपला पाय परत वळविलास, माझ्या पवित्र दिवशी आपली मनाप्रमाणे कृत्ये करणे सोडिलेस; आणि शब्बाथाला आनंद, परमेश्वराचा पवित्र दिवस, माननीय असे म्हणशील; आणि स्वतःचे मार्ग न चालता, स्वतःची मनाप्रमाणे कृत्ये न शोधता, स्वतःचे शब्द न बोलता त्याचा मान राखशील: तर तू परमेश्वरामध्ये आनंद मानशील; आणि मी तुला पृथ्वीच्या उंच स्थळांवर आरूढ करीन, आणि तुझा पिता याकोब याच्या वतनाने तुला पोसिन; कारण परमेश्वराच्या मुखाने हे सांगितले आहे.’ यशया 58:13, 14.” Prophets and Kings, 678.

अॅडव्हेंटवादाच्या चौथ्या पिढीची सुरुवात एका पुस्तकाच्या प्रकाशनाने चिन्हांकित होते, जशी तिसऱ्या पिढीची सुरुवात झाली होती. तिसरी पिढी W. W. Prescott यांच्या The Doctrine of Christ च्या प्रकाशनाने सुरू झाली, आणि त्या पिढीचा शेवट Questions on Doctrine च्या प्रकाशनाने झाला. The Doctrine of Christ ने असा एक सुवार्तासंदेश प्रस्तुत केला, जो जाणीवपूर्वक मिलराइट भविष्यवाणीच्या संदेशापासून रिकामा ठेवलेला होता. Questions on Doctrine ने असा एक सुवार्तासंदेश प्रस्तुत केला, ज्याने ख्रिस्ताद्वारे पूर्ण केले जाणारे पवित्रीकरणाचे कार्य नाकारले. The Doctrine of Christ ने भविष्यवाणीच्या इतिहासाच्या (chazon) दर्शनाचा प्रकाश दूर केला, आणि Questions on Doctrine ने ख्रिस्ताच्या “प्रकट होण्याच्या” (Mareh) दर्शनाचा प्रकाश दूर केला.

त्या दोन पुस्तकांच्या मधल्या काळात, “तम्मूजासाठी रडणाऱ्या स्त्रिया” यांद्वारे दर्शविलेला खोटा उत्तरकालीन पावसाचा संदेश विकसित झाला. त्या इतिहासातच “1931 चे खोटे” प्रोत्साहित करण्यात आले. ती तिसरी पिढी (घृणास्पदता) पर्गामोसच्या तिसऱ्या मंडळीच्या तडजोडीद्वारेही दर्शविली जाते. तिसऱ्या मंडळीतील तडजोडीचे प्रतीक, धर्मशास्त्रासाठी नियम आणि वैद्यकशास्त्रासाठी नियम ठरविणाऱ्या लौकिक संस्थांकडून मान्यता मिळविण्याच्या प्रयत्नाचे कार्य ओळखते. तिसऱ्या पिढीतच सत्याशी तडजोड पूर्णत्वास नेण्यात आली; आणि त्यात भ्रष्ट हस्तलिखितांवरून भाषांतरित केलेल्या बायबलांच्या वापराचा परिचय आणि त्यावर दिलेला भर यांचाही समावेश होता.

इ.स. १९५७ मध्ये प्रकाशित झालेले *Questions on Doctrine* हे पुस्तक सुवार्तेच्या प्रमुख सत्याशी केलेल्या शरणागतीचे प्रतिनिधित्व करीत होते. ते सत्य असे की, येशू आपल्याला पापापासून वाचविण्यासाठी मरण पावला, परंतु तो आपल्याला पापातच राहून वाचविण्यासाठी मरण पावला नाही. मनुष्य देवाच्या वचनाचे आज्ञापालन करू शकत नाही, ही कॅथोलिक आणि धर्मभ्रष्ट प्रोटेस्टंट शिकवण सैतानाचा चिरंतन युक्तिवाद आहे. मनुष्य देवाच्या वचनाचे आज्ञापालन करू शकतो, आणि केलेच पाहिजे, जरी सैतान “तू नक्कीच मरणार नाहीस” असा दावा करीत असला तरीही. मनुष्य पापावर विजय मिळवू शकत नाही, आणि म्हणून येशूच्या दुसऱ्या आगमनावेळी तो मनुष्यांना चमत्कारिकरीत्या आज्ञाधारक यंत्रमानवांमध्ये रूपांतरित करेपर्यंत ते देवाच्या नियमाचे आज्ञापालन करू शकत नाहीत, हा पतित धर्मभ्रष्ट प्रोटेस्टंट दृष्टिकोन *Questions on Doctrine* या पुस्तकाच्या शिकवणीत समाविष्ट

करण्यात आला.

सन १९५७ मध्ये, लाओदिकीय अॅडव्हेंटिझमची चौथी पिढी आरंभली, आणि तिची न पक्की भिंत (व्यवस्था) उभारली गेली; अशा रीतीने ती तर्कशृंखला उपलब्ध झाली जी एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्काबंद होण्याच्या काळाच्या समाप्तीला पंचवीस प्राचीन पुरुषांना सूर्यापुढे नतमस्तक होऊ देईल. ती न पक्की भिंत, जी देवाची व्यवस्था पाळणे अशक्य आहे हा विश्वास आहे, चर्च आणि राज्य यांच्या विभाजनाची "भिंत" लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यावेळी दूर केली जाते तेव्हा झाडून टाकली जाते. रविवारचा कायदा म्हणजे ओसंडून वाहणाऱ्या सरी आहेत, किंवा यशया जसे व्यक्त करतो, तो ओसंडून वाहणारा फटका आहे; आणि तो पूर संयुक्त संस्थानांतील लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होतो.

संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्याच्या वेळी शत्रू (पोप) "पूरासारखा" (ओसंडून वाहणारा दंड) येतो, आणि त्याच वेळी त्याच्या विरोधात "ध्वज" उभारला जातो. त्याच वेळी "दैनिक" याच्या खोट्या अनुप्रयोगावर लाओडिसीयन ॲडव्हेंटिझमने उभारलेली "न शिजवलेल्या गिलाव्याची भिंत" वाहून जाते.

> त्यांच्या कृत्यांप्रमाणे तो प्रत्युपकार करील; आपल्या विरोधकांवर क्रोध, आपल्या शत्रूंवर प्रतिफळ; द्वीपांनाही तो प्रतिफळ देईल. मग पश्चिमेकडून ते परमेश्वराच्या नावाचे भय धरतील, आणि सूर्याच्या उदयापासून त्याच्या गौरवाचेही. जेव्हा शत्रू पुराप्रमाणे येईल, तेव्हा परमेश्वराचा आत्मा त्याच्याविरुद्ध ध्वज उभारेल. आणि उद्धारकर्ता सियोनकडे येईल, आणि याकोबामधील जे अपराधापासून वळतात त्यांच्याकडेही, असे परमेश्वर म्हणतो. आणि माझ्याविषयी, त्यांच्याशी हा माझा करार आहे, परमेश्वर म्हणतो; माझा आत्मा जो तुझ्यावर आहे, आणि माझी वचने जी मी तुझ्या मुखात ठेवली आहेत, ती तुझ्या मुखातून, तुझ्या संततीच्या मुखातून, अथवा तुझ्या संततीच्या संततीच्या मुखातून, आतापासून आणि सदासर्वकाळ, निघून जाणार नाहीत, परमेश्वर म्हणतो. उठ, प्रकाशमान हो; कारण तुझा प्रकाश आला आहे, आणि परमेश्वराचा गौरव तुझ्यावर उदय पावला आहे. कारण पाहा, अंधकार पृथ्वीला झाकून टाकील, आणि गडद अंधकार लोकांना; परंतु परमेश्वर तुझ्यावर उदय पावेल, आणि त्याचा गौरव तुझ्यावर दिसून येईल. आणि अन्यजाती तुझ्या प्रकाशाकडे येतील, आणि राजे तुझ्या उदयाच्या प्रभेकडे. यशया 59:18–60:3.

जेव्हा देवाची महिमा त्याच्या लोकांवर असते, तेव्हा अन्यजाती त्या प्रकाशाकडे येतात; आणि हे त्या वेळी घडते जेव्हा शत्रू पुरासारखा येतो. जेव्हा तो शत्रू येतो, तेव्हा देव त्याच्या विरोधात एक ध्वज (निशाण) उभारतो. ज्या लोकांवर प्रभूची महिमा आहे आणि ज्यांना पाहून अन्यजाती प्रतिसाद देतात, ती महिमा म्हणजे त्याचा स्वभाव होय, आणि त्याचा स्वभाव पाप करीत नाही. पुरुष आणि स्त्रिया पापावर विजय मिळवू शकत नाहीत असे शिकविणारा संदेश हा शांतता आणि सुरक्षिततेचा एक खोटा संदेश आहे. तो संदेश उत्तरवर्षाविषयीचा एक खोटा संदेश आहे, जो खऱ्या उत्तरवर्षावाच्या संदेशाच्या काळात घोषित केला जातो; आणि तो खरा संदेश ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी आला. तो खोटा संदेश देवाच्या नियमशास्त्राविषयीचा एक खोटा संदेश आहे, जे "भिंत" आहे. तो खोटा सिद्धांत Questions on Doctrine या पुस्तकात दर्शविला आहे, ज्याने लाओदीकेयी अॅडव्हेंटिझमच्या चौथ्या आणि अंतिम पिढीच्या आगमनाची नोंद केली.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी, लाओदिकीयन अॅडव्हेंटिझमच्या चार बंडखोर प्रवृत्ती त्या अंतिम पिढीची त्यांच्या पितरांच्या पापांनी परीक्षा घेण्यासाठी आल्या. त्या दिवशी देवाने आपल्या लोकांना यिर्मयाच्या जुन्या मार्गांकडे परत जाण्याचा निर्देश दिला, जेणेकरून मिलरच्या रत्नांप्रमाणे दर्शविलेला मूलभूत संदेश ते समजू शकतील व स्वीकारू शकतील. त्यांनी तसे केले असते, तर यिर्मयाने ज्याला "विश्रांती" म्हटले आहे तो उत्तरवर्षाव त्यांना सापडला असता. जुन्या मार्गांकडे परत येण्याचे आवाहन हे १८६३ च्या बंडखोरीस कारणीभूत ठरलेल्या परीक्षेचीच पुनरावृत्ती होते.

११ सप्टेंबर, २००१ रोजी, जो यशयाच्या "पूर्ववायू व प्रचंड वारा"चा दिवस आहे, त्या दिवशी "द्राक्षमळ्याचे गीत" त्यांच्याद्वारे गायिले जाणे अपेक्षित होते, जे प्रकटीकरण अध्याय चौदा, वचन तीन, तसेच अध्याय पंधरा, वचन तीन मध्ये मोशे व कोकरू यांचे गीत गातात. ते गीत लाओदिकीयेचा संदेश आहे, जो हे ओळखवितो की पूर्वीचे निवडलेले

लोक त्या वेळी बाजूला टाकले जात होते; कारण त्या वेळी देव आपला द्राक्षमळा अशा पुरुषांना व स्त्रियांना देण्याच्या प्रक्रियेत होता, जे द्राक्षमळ्याची अभिप्रेत फळे उत्पन्न करतील. तो द्राक्षमळ्याचा संदेश म्हणजे लाओदिकीयेचा संदेश होय, आणि तोच १८८८ च्या बंडखोरीच्या वेळी जोन्स आणि वॅग्नर यांनी सादर केलेला संदेश होता.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी उत्तरकालीन वर्षाव सुरू झाला, आणि हबक्कूक अध्याय दोनमधील वादविवादात अशा एका वर्गाची ओळख पटते, ज्यांनी दोन पट्टिकांचा संदेश सादर केला; कारण ते यिर्मयाच्या प्राचीन मार्गांकडे परतले होते आणि "विश्रांती व ताजेतवानेपणा" प्राप्त करीत होते, ज्याविषयी यशया असे दर्शवितो की तो त्यांच्यावर येतो ज्यांची पद्धत "ओळीवर ओळ" अशी असते. ते ज्या वादात सहभागी होते तो एका खोट्या उत्तरकालीन वर्षावाच्या संदेशाच्या विरोधात होता, ज्याचे प्रतिनिधित्व "तम्मूजसाठी रडणाऱ्या स्त्रिया" असे केले आहे, आणि ज्याने निद्रिस्त लाओदिकीया लोकांना शांती व सुरक्षिततेच्या संदेशाने प्रोत्साहित केले.

"शांती व सुरक्षितता" हा संदेश असा दावा करतो की पुरुष व स्त्रिया यांनी पाप न करणे अशक्य आहे, आणि म्हणून देव त्यांना केवळ त्यांच्या पापांमध्येच "नीतिमान" ठरवू शकतो व ठरवील. ते उपहास करणारे पुरुष असा दावा करतात की त्यांचा शांती व सुरक्षिततेचा संदेश हाच विश्वासाद्वारे नीतिमान ठरविण्याचा खरा संदेश आहे, जो Jones आणि Waggoner यांनी सादर केला; परंतु तो ही सत्यता वगळतो की ज्याला देव नीतिमान ठरवितो, त्याला तो पवित्रही करतो, कारण देव लोकांना त्यांच्या पापांमध्ये वाचविण्यासाठी मरण पावला नाही, तर त्यांच्या पापांपासून वाचविण्यासाठी मरण पावला.

११ सप्टेंबर २००१ हा एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या कालखंडाचा प्रारंभ ठरला; हा कालखंड अशा समाप्तीला येतो की एका वर्गाला देवाचा शिक्का प्राप्त होतो—जसे चर्चमध्ये आणि देशात असलेल्या घृणास्पद गोष्टींसाठी उसासे टाकणारे व विलाप करणारे यांच्याद्वारे दर्शविले आहे—आणि दुसरा एक वर्ग असा आहे की त्यांनी मंदिराकडे पाठ फिरवली आहे, जिथे तिसऱ्या देवदूताचे अंतिम कार्य पूर्ण केले जात आहे, आणि ते सूर्याला नमत आहेत. मिलराइट्सचा इतिहास तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीचा इतिहास स्पष्ट करतो, आणि असे करताना त्याचा परमोच्च बिंदू उत्तरवृष्टिच्या संदेशाविषयी, आणि जे खाण्याची निवड करतात त्यांच्यामध्ये तो निर्माण करीत असलेल्या अनुभवाविषयी आहे.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

> "पूर्वग्रहदूषित मतांचा त्याग करण्यास, आणि हे सत्य स्वीकारण्यास जी अनिच्छा होती, तीच मिनियापोलिस येथे बंधू वॅगनर आणि जोन्स यांच्या द्वारे प्रभूच्या संदेशाविरुद्ध प्रकट झालेल्या विरोधाच्या मोठ्या भागाच्या मुळाशी होती. त्या विरोधाला भडकवून सैतानाने आपल्या लोकांपासून, मोठ्या प्रमाणात, पवित्र आत्म्याचे ते विशेष सामर्थ्य दूर ठेवण्यात यश मिळविले, जे देव त्यांना देण्याची तीव्र इच्छा बाळगत होता. शत्रूने त्यांना ती परिणामकारकता प्राप्त करण्यापासून रोखले, जी पेन्टेकोस्टच्या दिवसानंतर प्रेषितांनी ज्या प्रकारे सत्य जगापर्यंत पोहोचविले, त्याच प्रकारे सत्य जगापर्यंत नेण्यात त्यांची असू शकली असती. जी ज्योती आपल्या तेजाने संपूर्ण पृथ्वी उजळविणारी आहे, तिचा प्रतिकार करण्यात आला, आणि आपल्या स्वतःच्या बंधूंच्या कृतीमुळे ती मोठ्या प्रमाणात जगापासून दूर ठेवली गेली आहे." Selected Messages, book 1, 235.